

Dyrlægen i Spentrup.

af Helge Mikel Jensen

I tårnrummet i Gassum Kirke er opsat en mindeplade over de modstandsfolk i Hvidsten-gruppen, der blev henrettet af de tyske besættelsesstyrker den 29. juni 1944.

Nummer to fra oven er Albert Iversen, dyrlæge i Spentrup, hvis historie her fortælles af tidligere kredsdyrlæge Helge Mikel Jensen.

Albert Iversen var født i Randers d. 28.9.1895, som søn af regimentbeslagsmed Albert Henrik Iversen og dennes hustru Alberta Iversen. Albert Iversen senior var en af hærens gamle højremænd, stærk i det nationale. Regimentbeslagsmeden havde både smedje og beboelse i Markedsgade i Randers, hvor Polarvask nu har til huse.

Albert Iversen Junior var ikke speciel interesseret i beslaglære, men vidste allerede som ung, at han ville være dyrlæge. Han blev student fra Randers Latinskole og dyrlæge fra Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole i 1922.

En af dyrlæge Iversens eksamensopgaver fra d. 23.12.1921 er stadig i familiens besiddelse. Det er en 12 sider lang håndskreven afhandling: "Om fødselshjælp hos soen. De principper hvorefter en So-Fødselshjælp i Almindelighed bør ledes og gennemføres." Yderst interessant læsning.

Ligeledes har familien et billede fra Ambulatorisk Klinik fra efteråret 1921-22, hvor dyrlæge Iversen er afbilledet sammen med 13 andre vordende dyrlæger, samt professor Folmer Nielsen, reservedyrlæge Fl. Jacobsen og assistent Herluf Pedersen.

Iversen har i sine ungdomsåre boet sammen med Kaj Munk på Regensen. Han kunne fortælle flere pudsige episoder om Kaj Munk, der aldrig lærte at spille fodbold, men han kunne derimod altid skrive vittige og morsomme vers til AB's fester.

Efter veterinæreksamen havde dyrlæge Iversen i perioden 1922 - 1925 forskellige assistentstillinger, bl.a. i Stubbekøbing, Ørbæk og Voldum.

I 1925 nedsatte dyrlægen sig i Spentrup. I den allerførste tid boede han på Spentrup Kro. Da dyrlægens far døde, blev smedjen i Randers afhandlet og moderen og sønnen købte derefter sammen et hus i Spentrup (den nuværende dyrlægebolig, Stationsvej 19). Huset var forinden beboet af en muremester, som havde opført det til sig selv i 1923.

I 1927 blev dyrlæge Iversen gift i Bjerregrav Kirke med Augusta Jacobsen fra Spentrup. Hun var datter af byens brugsuddeler. Som i så mange andre familier boede to generationer sammen. Dyrlægens mor blev da også boende i dyrlægeboligen efter sønnens giftermål. Hun blev boende der i fem år og flyttede derefter til "Bethania" i Århus.

Dyrlæge Iversen og hustru fik i de kommende år tre døtre, Ulla, Tove og Helle.

Den ældste af døtrene, fysioterapeut Ulla Petersen, som nu bor i Randers, fortæller lidt om dagligdagen i Spentrup i 1930-erne.

Pigerne gik først i skole i Rytterskolen i Spentrup og kom senere på Randers Realskole. Deres far hentede dem ofte på stationen, når de kom fra skole med "Hadsund-Peter".

Pigerne var påskift med deres far i praksis, og Ulla mindes med gru den oplevelse det var, når hun var med sin far til fødselshjælp hos kvier og køer. At overvære en partering af et foster var "stærk kost" for en ung pige. Hun mindes tydeligt de mange landmænd, som kom kørende eller gående med "posegrise", som skulle opereres. Hun havde også "fornøjelsen", at gå med regninger, når der skulle kradses penge ind. Mund - og Klovsyge epidemierne i 30-erne husker hun også ikke så meget de syge dyr, men derimod at hendes mor, som tak for sin indsats ved telefonen, fik forærende en rejsegrammofon, en af den slags som skulle trækkes op med håndsving - det var den vilde luksus.

Ullas far, som til tider var meget utåmodig, var ikke helt tilfreds med telefonbetjeningen i Spentrup. Når han ringede op til centralen, varede det ofte lidt længe inden centralbestyreren svarede. Det varede i mange tilfælde længere end dyrlæge Iversens tåmodighed kunne bære. "Nu sover han fa`neme igen", råbte dyrlægen ind i telefonen. "Ja, men jeg snorker ikke", blev der stille svaret.

Ulla husker ikke specielt landbrugskrisen først i 30-erne, som sikkert har sat sit præg på dyrlægehjemmet, men hun kan dog huske, at da hendes elskelige farmor flyttede til Århus i 1932, blev der lidt tomt i stuerne. Man klarede sig så med nogle hvidmalede havemøbler, som blev sat ind i stuen.

Dyrlæge Iversen var en meget kontant mand, som gik op i sin gerning på en redelig og bestemt facon. Denne gerning, som han passede alene både dag og nat, havde hans store interesse. Han var en glad mand, meget ofte politiserende i sin færd blandt folk på gaden.

Dyrklæge Albert Iversen, Spentrup

Iversen var i sine unge år medlem af Akademisk Skyttekorps, sammen med bl.a. Christmas Møller, som forøvrigt efter befrielsen sammen med Poul Sørensen, besøgte fru Iversen i Spentrup.

I fritiden blev der passet have og spillet kort. Dyrklæge Iversen spillede bridge sammen med mejeribestyrer Stubbkjær, stationsforstander Nielsen samt læge Steensen, om sidstnævnte sagde han ofte drillende: "Han lærer det aldrig". Dyrklæge Iversen selv spillede bridge på højt niveau og deltog ofte i bridgeturneringer, hvor han repræsenterede Danmark i udlandet.

Årene før krigen forløb, som i de fleste andre dyrklægehjem, med en blanding af arbejde og fritid, men dog hele tiden med en vagtbyrde. Ulla husker, at hendes far var specialist i hurtig omklædning, når han midt i et større eller mindre selskab blev kaldt ud i et hastebesøg.

Såkom den 9. april 1940, en uhyggelig dag for alle danskere, ikke mindst i hjemmet hos dyrklæge Iversen, hvor hans nationale sindelag bevirkede, at der var en særdeles trykket stemning i familien. Ulla husker tydeligt, at hun fra soveværelsesvinduet på første sal, sammen med sin far, betragtede de tyske flyvemaskiner som drøede ind over landet. Hendes mor og den ene af søstre var også tilstede. Der var en total stilhed i værelset. Helle oplevede besættelsens første dag på gaden i Spentrup, hvor hun kom gående sammen med en hjerteveninde, slagterens Else, de så flyvemaskinerne og "oprobene", som blev kastet ned. Ulla var på dette tidspunkt kun 13 år og alle tre piger gik endnu i skole i Spentrup og var derfor hjemme om formiddagen den 9.4.1940.

Det skulle blive meget værre

Fra marts 1943 havde dyrklæge Iversen været med i den senere så berømte Hvidstensgruppe. Da kroejer Marius Fiil i marts 1943 på godsejer Flemming Junchers opfordring skulle finde medlemmer til en modtagergruppe på Hvidsten - Spentrup - egnen, blev dyrklæge Iversen,

med sin dansksindede indstilling og sin reelle optræden, et naturligt valg. Der skulle findes mænd, man kunne stole på. Fra marts 1943 modtog de som den første modtagergruppe overhovedet, containere med våben og ammunition samt faldskærmsjægere fra England.

Dette skete på Allestrupsgårds Hede nord for Spentrup. En af dyrlægens opgaver var bl.a., at bringe faldskærmsjægerne i sikkerhed i "Tulles Hus" ved Hvidsten kro. Et væsentligt praktisk aktiv for gruppen var, at dyrlæge Iversen som dyrlæge kunne færdes forholdsvis ugenert om natten i sin bil og derved fragte faldskærmsjægerne til Hvidsten. I "Tulles Hus" og på Hvidsten kro blev faldskærmsjægerne vist en enestående hjælpsomhed og gæstfrihed, så meget at de kom til at kende alle de øvrige medlemmer af Hvidsten - Spentrup gruppen godt.

Fra nedkastningspladsen. Det er Albert Iversen med faldskærmen.

En af faldskærmsjægerne blev desværre et fatalt kendskab, idet Gestapo i begyndelsen af 1944 på en restaurant i Århus arresterede en af de faldskærmsjægere, som netop havde opholdt sig på Hvidsten Kro. Under de hårde afhøringer hos Gestapo røbede han navnene på gruppens medlemmer.

Det skulle blive endnu værre

Den 11. marts 1944 kl. 6.30 hentede tyskerne pludselig dyrlæge Iversen, mens han lå og sov i dyrlægehjemmet på Stationsvej i Spentrup.

Det blev sidste gang de tre piger så ham i levende live.

Der kom 3-4 tyskere i civil samt en dansk stikker, som gik direkte ind og hentede dyrlægen. Pigerne var om morgenen gået ned i stuen, hvor der var varme, for at klæde sig på. Fru Iversen var i køkkenet. Hun forbød tyskerne at gå ind i stuen, hvor pigerne opholdt sig, men de gjorde det alligevel, inden de gik op på første sal til soveværelset. Da dyrlægen havde fået

tøj på blev han straks ført ud i en bil , samtidig med at hele huset blev gennemløst. Der var vagt både ved fordør og bagdør, så det var umuligt at undslippe. Tyskerne var interesseret i at finde våben, sprængstof, illegale blade og en hemmelig sender, som tyskerne mente var i dyrlægens bil. De fandt ingen sender, men tog derimod bilen med.

Ulla kan berette om, at hun blev trukket rundt i huset af tyskerne for at vise dem eventuelle våben o.l., og de fandt da også en revolver på udhusloftet. Ulla husker, at hun var specielt optaget af hendes skræk for, at de skulle finde en af hendes bøger, netop en bog af John Steinbeck: "Månen er skjult", som var forbudt læsning for danskerne. Hun havde bogen liggende fremme, men fik den skyndsomt gemt.

Far sagde farvel. Vi børn så ham aldrig mere.

Kl. 7.30 kørte tyskerne bort med dyrlægen.

De kørte til Hvidsten kro, som ligger ca. 2 km. fra Spentrup. På kroen var andre tyskere i færd med arrestere øvrige medlemmer af Hvidsten - Spentrup gruppen.

Dyrlægefamilien var forfærdet. Pigerne vidste på daværende tidspunkt intet om dyrlægens arbejde for frihedsbevægelsen. I bakspejlet kunne de godt se, at der skete ting og sager i familien, som de på daværende tidspunkt ikke ænsede, men som de senere kunne sætte i forbindelse med dyrlægens arbejde for Danmarks befrielse. Bl.a. kunne de undre sig over, at når Marius Fiil kom på besøg, blev døren til kontoret lukket. De kunne også undre sig over, at der i visse perioder var mange "natbesøg" i praksis.

Livet skulle leves videre. Familien håbede selvfølgelig på at dyrlægen snart ville komme hjem igen. Dyrlægeforeningen for Randers og Omegn hjalp fru Iversen med at få passet praksis. Dyrlæge Emil Poulsen, som var nyuddannet assistent hos dyrlæge Quortrup i Kolind fra juli 1943, kom til Spentrup for at passe praksis i den kritiske periode i forsommeren i 1944. Dyrlæge Stützer, Hammershøj, som var foreningens formand i denne periode, var til stor hjælp med råd og vejledning.

Efter arrestationen fik familien at vide, at dyrlægen blev ført til tyskernes hovedkvarter ved Århus Universitet. Et tilfældigt øjenvidne har skildret ankomsten til universitetet således: "Mellem tyske soldater så jeg de danske blive ført ind i et af kollegierne. Jeg kendte kun Marius Fiil, men senere har jeg forstået, at manden med det lyse gode ansigt var dyrlægen. Om ham tænkte jeg: Den mand kan tyskerne ikke besejre".

På kollegiet kom alle i forhør hos tyskerne hver for sig. Efter mange og lange barske afhøringer blev de anholdte den 31.marts 1944 klokken fem om morgenen kørt i lastbil fra Århus til København.

De blev alle ført til interneringslejren i Horserød. Her befandt de sig efter omstændighederne godt. Efter 20 dages ophold i Århus-arresten med elendig føde og idelig kalden til forhør, var opholdet i Horserød mere tåleligt. En af de anholdte skrev i sin dagbog for 1-24 april, at her var "rolige dage", her kan vi godt gå til krigen har ende.

De fleste troede på daværende tidspunkt, at interneringen i Horserød var deres dom. Det skulle gå anderledes.

Mens dyrlægen sad i Horserødlejren, forsøgte den meget aktive Holger Danske-organisation, her ledet af "Flammen", at skyde selveste dr. Werner Best, tyskernes øverste mand i Danmark. De angreb hans vogn og kun chaufføren blev dræbt, idet Best selv ikke var i bilen. Dette attentatforsøg satte noget i gang hos tyskerne. Man begyndte nu at udtage gidsler til henrettelse.

En medfange, kapelmester Helge W. Hansen, skriver i sin "Fængelsdagbog" bl.a. følgende: I dag den 7.maj blev dyrlæge Iversen opfordret af tyskerne til at pakke sine sager, da han skulle til Vestre Fængsel. Iversen: "Jeg skal da have tid til at pakke". Tyskeren "Los, los. Behøves ikke. Det bliver udleveret til de efterlevende".

Iversen lignede ikke sig selv efter denne meddelelse. Det var som om han tog afsked med livet, da han trykkede mig i hånden. Jeg talte til ham om Gud. Hans øjne fyldtes med tårer og blev rødandede - Jeg: Læg alt i Guds hånd, Iversen, såklarer du også det". Iversen: "Det er så svært at føle en Guds nærhed i en verden fuld af bedragerier og Quislinger".

Det viste sig at være den forkerte Iversen, tyskerne havde kaldt på Albert Iversen styrtede ind på vor stue, kastede sig på sengen og brød i gråd. Det var et underligt syn at se denne store, stærke, livskloge mand ryste af gråd. Men reaktionen havde været for stærk, selv for ham. Det var som om han havde fået et forvarsel om sin skæbne.

Den 31. maj 1944 beretter Helge W. Hansen følgende: "Gravens uhygge hviler i dag over Hvidsten-folkene, som taler tyst sammen. Iversen siger til mig, at de er ved at berede sig på det uundgåelige, da de har fået underhåndsmeddelelse om, at tyskerne har sikre beviser på hånden, som de vil blive dødsdømt på". Iversen: -"Lov mig, når du kan, at tage hjem og hilse på Gusta og mine tre tøser, og sig dem, at far nok skal tage det hele som en god, dansk mand. Og gå så over markerne op til Blichers grav og nyd synet derfra.... så vil du forstå hvorfor vi fra den egn satte livet ind for Danmarks sag".

Som nævnt var tyskerne begyndt at udtage gidsler.

Den 31. maj 1944 blev alle fra Hvidsten - Spentrup gruppen ført til "Dødscellen" i Vestre Fængsel. De sad der alle, i celle 2, sammen med Viborggruppen, såder var 18 mand i et rum påseks gange fire meter.

Efter et flugtforsøg, som blev forpurret, blev alle medlemmerne af Hvidsten - Spentrup gruppen den 26. juni stillet for en krigsret og 8 af dem blev dømt til døden, deriblandt dyrlæge Albert Iversen.

De dødsdømte blev ført i eneceller, men i nogle af dem sad der i forvejen en fange, ved midnatstid blev de dødsdømte samlet i et lokale. Her fik de at vide, at de skulle skydes kl. 4 om morgenen den 29. juni 1944.

Henrettelsen skete i Ryvangen, som på dette tidspunkt var tyskernes øvelsesterritorium. De dødsdømte blev bundet til en pæl og skudt. De henrettede blev begravet samme sted uden kiste, de fik en flaske med deres navne med i graven, så de senere kunne identificeres.

Familierne modtog i hele denne periode kun censurerede breve fra de indsatte, men kunne til gengæld sende breve og lidt tobak til fængslet. Senere blev der indført pakke - og brevforbud, samt besøgsforbud, netop på grund af angreb mod "Det tyske riges interesser her i landet".

Dagen efter dyrlæge Iversen var blevet dømt til døden, var fru Iversen og hendes bror Anton Jacobsen i København og havde fået lov til at besøge dyrlægen. Iversen virkede forbavsende rolig og de tog straks tilbage til Spentrup.

Den 29. juni kom direktør Wiebro, fra bryggeriet Thor i Randers, ud til familierne i Hvidsten og Spentrup for at meddele, at deres mand og far var blevet skudt af tyskerne samme morgen. Wiebro blev sendt på denne tunge opgave af Røde Kors. Da han forlod dyrlægehjemmet i Spentrup, satte han en kuffert med dyrlæge Iversens personlige ejendele. Wiebro var så rørt, at han ikke kunne sige, hvad kufferten indeholdt.

Som dagene derefter gik, havde man i familien alligevel en følelse af, at det ikke var rigtigt, at deres mand og far var blevet henrettet. Ulla fortæller, at pigerne døjede med at tro, at deres far var død, idet de ikke fik at vide, hvor han var død og hvor der var en grav. Man ville ikke tro, at der virkelig var sket en nedskydning af frihedskæmperne, selvom der bl.a. på grund af nedskydningen havde været folkestrejke i København fra fredag den 30. juni til den 4. juli og den tyske general havde erklæret byen i undtagelsestilstand.

Måske var årsagen til tvivlen også at der i tiden efter henrettelsen verserede rygter på Randersengen om, at Marius Fiil var set i en arbejdslejr i Tyskland og andre var også ifølge rygterne blevet genkendt. I sommeren 1944 og helt indtil befrielsen håbede man i dyrlægefamilien, at det ikke var rigtigt at alle 8 medlemmer af gruppen var blevet henrettet. Dørene fra Hvidsten Kro, Tulle og Gerda, var dog blevet interneret i Tyskland og senere den 2. august benådet. Man håbede på at den samme skæbne var overgået de andre. Uvisheden, savnet og sorgen var smertelig for familien.

Efter befrielsen den 5. maj 1945 fandt man, i juli 1945 ved siden af henrettelsespladsen i Ryvangen, tyskernes begravelsesplads, hvor de henrettede patrioter var gravet ned uden at være lagt i kiste. Ved hvert lig blev der dels fundet en nummereret pæl, der ragede op over terrænet og dels den omtalte flaske med en seddel med de henrettedes navne.

På trods af det spinkle håb i 1944 om at dyrlægen ville komme tilbage, blev praksis og dyrlægebolig i Spentrup solgt til dyrlæge Åge Ousen allerede i august 1944. Fru Iversen og de tre døtre flyttede over på den anden side af vejen i et hus (maler Frisdals hus), hvor der foroven var en lille lejlighed og forneden en lidt større, som tyskerne havde taget. Fru Iversen og døtre måtte i tiden derefter lide den tort, at de måtte bo i samme hus som de tyske soldater. Familien blev boende der indtil 1947, hvor de flyttede til Randers.

Hvordan kunne familien klare de daglige fornødenheder i denne periode?. De havde fået en lille sum for hus og praksis, vistnok 20.000 kr. . De havde stor privat hjælp af fru Iversens søster, som var brugsuddeler i Spentrup efter faderen, men også to svogre hjalp familien meget. Der var ikke mulighed for understøttelse eller pension på dette tidspunkt. Ulla blev sendt ud at tjene tidligt og blev stuepige i Randers hos en af læge Steensens venner, nemlig den senere overlæge i Ørsted, læge Jens Larsen, Torvegade i Randers. De havde en 10-værelses lejlighed, så der var nok at se til for en stuepige.

Et stykke tid efter befrielsen, nemlig den 10. juli 1945, førtes otte kister med de henrettede patrioter fra Hvidsten - Spentrup gruppen gennem Københavns gader til en bisættelseshøjtidelighed i den store Grundtvigskirke. Hele det store kirkerum var fyldt, og hele det officielle Danmark var til stede med repræsentanter for kongehuset, regeringen og frihedsbevægelsen - for at vise de faldne den sidste ære.

Overlæge Jørgen Røjels bog "Modstandsgruppen Hvidsten" beretter følgende fra denne højtidelighed: Der blev i kirken talt af sognepræst Th. Glahn og sunget salmer. Cellisten Louis Jensen spillede Bachs Andante og kgl. kammersanger Einar Nørby sang solo.

Derefter talte kommandør Kai Hammerich, der bl.a. sagde: "I disse dage har Danmark fået sine faldne tilbage, det øjeblik vi både frygtede for og længtes efter, kom nu midt i Danmarks frihed og sommer. Nu er I på vej hjem for at hvile i jeres egen jord derovre i Hvidsten, som gennem jeres helledød er blevet en kendt plet for snart hvert barn i landet. Om få dage skal I hvile sødt i Jyllands jord, og vejfarende vil standse og blotte hovedet, hver gang de passerer

mindestenen, der er rejst for de otte frihedskæmpere og som skal afsløres i næste uge. Men i dag er det os herinde i København, der i dybeste taknemmelighed sender jer tilbage. Og frihedskæmpere fra København står æresvagt om jeres kister, og den store Grundtvigskirke er fyldt til sidste plads for at vise jer den sidste ære. Frihedskæmpere ! Et stort ord at tage i sin mund. Men ikke for stort for dem, der kæmpede i det skjulte uge efter uge, måned efter måned, længe før befrielsen var inde - kæmpede netop for denne befrielse, som de ikke selv kom til at opleve. Vi er sammen for i ærbødighed at mindes otte af vort lands stærke frihedskæmpere. Som det mest selvfølgelige af alt tog de dagens og nattens livsfarlige gerning op; modtog våben, som blev sendt os fra England. De gjorde deres arbejde i en fast overbevisning om, at netop på denne måde skulle og kunne de tjene Danmarks sag. De kunne ikke lade være - det måtte briste eller bære. Og sådan dag brast det.

Disse mænd, der ikke var af mange ord, men som til gengæld handlede - disse mænd, der til deres dødstime intet røbede, blev en dag selv røbet. Og vejen, den ubønhørlige, gik gennem fængsel og forhør, indtil dødsdommen så endelig blev afsagt den 26. juni i fjor for de ottes vedkommende, mens de andre blev sendt til Tyskland.

“Terrorister og sabotører” skrev tyskerne med store overskrifter.

“Patrioter og frihedskæmpere” tænkte og vidste og sagde alle vi andre. Hvordan ærer vi andre nu dette minde bedst?. Svaret må blive, at vi ærer kun de faldne i Danmark ved hver dag at vinde freden og friheden. Ved uden vaklen at gøre hverdagens gerning for at bygge et bedre Danmark op end før. Måte den ild, der tændte Danmarks modstandsbevægelse i brand, stadig brænde i danske hjerter. Lad os aldrig glemme, at de otte mænds død, vi her er samlet om, var med til at sætte hele den verdenskendte danske folkestrejke i gang. Dråben var flydt over bageret - og Danmark viste voldsmagten og hele verden sin sande natur. Mandigere svar har et folk aldrig givet på så stor en sorg og harme. Skal vi med dyb tak til vore faldne, som nu bisættes her fra Grundtvigskirken, love dem og hinanden med Guds hjælp at gå videre af den vej, de viste os, og skal vi med dette løfte i vore hjerter - denne bøn - rejse os op for i stilhed at mindes disse otte af “Danmarks velsignede drenge”, som Kaj Munk kaldte dem, der stred og faldt, indtil landet blev frit. Æret være deres minde”.

Den 16. juli 1945 kom de faldne så hjem til Hvidsten og Spentrup. I spidsen for det lange sørgetog, der fulgte de otte mænds urner, gik 6 hvidklædte piger, som strøede blomster på vejen.

Mindelunden i Hvidsten.

I Hvidsten, på hjørnet af Mariagervej og Spentrupvej, har man anlagt en mindelund, hvor deres urner blev nedsat i en fællesgrav.

Da deres urner blev sat i graven og fanerne blev sænket, talte pastor Poul Christensen fra Spentrup, han sagde bl.a. følgende: "Så kunne vi blot sige jer otte mænd tak, hvis støv her er sat for vor fod. Selvom i ikke hører det, så siger vi det dog: Velkommen tilbage til Hvidsten og Spentrup. Vi ville gerne have løbet jer i møde og trykket jeres hånd, alle i brave mænd, som vi kendte så godt. I stilfærdige, solide jyder, der blev helte da Danmark kaldte. I kæmpede for at skaffe os friheden, I døde, for at vi kunne leve. I unge, I børn, der er med på den nemodige højtidsdag, glem ikke, at I skylder disse mænd og alle Danmarks øvrige frivillige, at I kan vokse op og være danske. Visselig var det de allieredes stærke magt, der knækkede nazismens ryggrad, så vi fik vor frihed, men det var vore frivillige, der reddede Danmarks ære. Vor tak til jer fra Hvidsten og Spentrup, vor tak til jeres kære, som måtte slippe jer, allermest tak til Gud, som gav jer vilje og mod og fred i døden. Mange er kommet til stede her i dag og endnu flere følger jer i tanker, Hvidsten og Spentrup er blevet indskrevet i Danmarks historie. Som de otte kæmpede sammen og døde sammen, skal de nu hvile sammen i hjemlig jord".

Mens de otte mænds urner blev sænket ned i fællesgraven, sluttede præsten højtideligheden med ordene:

"Så vender jeg mig da imod jeres støv, Søren Peter Kristensen, Albert Iversen, Niels Kjær, Joh. Kjær Hansen, Henning Andersen, Marius Fiil, Peder Sørensen, Niels Fiil - Guds nåde og fred være med jer. Vi forpligter os ved jeres grave".

På 50-års dagen for Danmarks befrielse den 5.5.1995, var der en mindehøjtidelighed i Hvidsten, hvor fru dyrlæge Iversen var til stede. Til stede var også Ullas søn, Steen Albert og sønnesøn Mads Albert, som begge bærer navnet Albert som mellemnavn. Fru dyrlæge Iversen, som flyttede til Randers i 1947, blev boende samme sted i sit lille "Paradis", som hun kaldte sit hjem, indtil sin død den 24. november 1996, 89 år gammel.